

erin watt

New York Times bestsellerszerző

one small thing

egy kis apróság

fine
selection

Egy fiú.
Egy lány.
Egy lehetetlen helyzet.

erin watt

one
Small
thing

egy kis apróság

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1

— **H**ELLÓ, KUTYMORGÓ! – nevetek, ahogy Morgan, Rennickék kutyája átszáguld a gyepen, és felugrik rám.

– Morgan, gyere ide! – kiáltja bosszúsán Mrs. Rennick. – Ne haragudj, Lizzie – mondja, ahogy odasiet hozzám és megpróbálja leszedni rólam a nagy, fekete jószágot, de nem sok sikerrel. Mrs. Rennick apró természetű nő, Morgan pedig olyan nagy kutya, hogy körülbelül egyforma méretűek.

– Semmi gond, Mrs. R. Imádom Morgant! – Leguggolok és megvakargatom a nagyfiú füle tövét, aki boldogan vakkant, majd végignyalja az arcomat. – Ó, és a nevem már Beth – emlékeztetem a szomszédot. Tizenhét éves vagyok, és azt kívánom, bárcsak elillanna a Lizzie név olyan messzire, amennyire csak lehetséges. Sajnos azonban úgy tűnik, erre senki sem emlékszik.

– Igazad van, akkor Beth. Ne bátorítsd Morgant! – teszi hozzá megrovón, majd rángatni kezdi a kutya nyakörvét.

Kicsit még vakargatom Morgan füle tövét, aztán eleresztem a kutyát.

– Édesanyád rosszul lesz a kinézetedtől – mondja ijedten Mrs. R. Végignézek a kutyaszőrrel borított fehér, végig gombos ingemen, amit már egyébként is a munkahelyemen szerzett ételfoltok petytyeztek.

– Amúgy is meg kell mosakodnom.

– Azért mondd meg neki, hogy ne haragudjon – mondja, és a nyakörvénel fogva elvonszolja Morgant. – Ígérem, legközelebb jobban odafigyelek rá!

– Inkább ne tessék! – mondom. – Minden pillanatot imádok, amit Morgannal tölthetek. Megéri a büntetést. Emellett már semmi sem indokolja, hogy ne lehessen háziállatunk. – Az államat előre tolom. Az állatmentes otthonunk oka már három éve nem él, hiába nem hajlandóak elfogadni a tényt a szüleim.

Mrs. R. elnémul egy pillanatra. Nem tudom, hogy azért-e, mert igyekszik visszafogni magát, pedig úgy gondolja, hogy érzéketlen vagyok, vagy pedig anyámat tartja túl szigorúnak. Akárhogy is, túlságosan gyáva vagyok ahhoz, hogy tovább feszítsem a húrt.

– Biztos vagyok benne, hogy édesanyádnak megvan rá az oka – mondja végül Mrs. R., és búcsúzóul felém int. Nem akarja beleártni magát a dolgunkba. Jó döntés. Bárcsak én is ezt tehetném!

Morgan és Mrs. R. eltűnik a garázsukban. Megfordulok, a házunkra pillantok, és közben arra gondolok, hogy bárhol szívesebben lennék most, mint itthon.

A telefonomra pillantok. Nem érkezett üzenet Scarlett-től, a legjobb barátnőmtől. Ma reggel megbeszéltük, hogy miután este végzek a munkahelyemen a fagyizóban, elmegyünk valahova. Kedden kezdődik az iskola. Scarlett számára véget ér a szórakozással teli nyári szünet. Számomra viszont ez annyit jelent, hogy egy nappal közelebb kerülök a valódi szabadsághoz.

Fejemmel körző mozdulatokat végzek, hogy enyhítsek a feszültségemen, ami mindig azonnal elhatalmasodik rajtam, amikor csak meglátom a házunkat. Hangosan kifújom a levegőt, majd a lábamat indulásra készítem.

A házba lépve Taylor Swift *Bad Blood* című dala szűrődik be a mosókonyhába. Anya lejátszási listája 2015 óta változatlan. Újra és újra ugyanazokat a Sam Smith, Pharrell és One Direction dalokat hallgatja, ez utóbbit még abból az időszakból, amikor a One Direction még öttagú volt. Lerúgom magamról a ronda, fekete munkáscipőmet, a táskámat pedig a padra dobom.

– Te vagy az, Lizzie?

Belehalna, ha Bethnek szólítana? Legalább csak egyszer!

Összeszorítom a fogam, és válaszolok:

– Igen, anya!

– Légy szíves, tedd rendbe a cuccaidat a kabátakasztón és a padon! Kezd elfajulni a rendetlenség.

Lepillantok az én részlegemre a mosókonyha padján. De hát nem is olyan rendetlen. Néhány dzsekim lóg a fogason, a padon pedig pár Sarah J. Maas könyv van, amiket nyolcvanadjára olvasok újra, egy doboz mentás cukorka, egy spray, amit Scarlett vett nekem az utolsó Victoria Secret kiárusításon és néhány iskolai holmi.

Nagyot sóhajtok, és mindent a könyvkupacra tornyozok, majd belépek a konyhába.

– Rendet raktál? – kérdezi anya, még arra sem véve a fáradságot, hogy felnézzen a sárgarépa aprításából.

– Igen. – A vacsora nem tűnik valami étvágygerjesztőnek, habár így, a munka után, semmi egyéb étel sem tűnne annak.

– Biztos?

Öntök magamnak egy pohár vizet.

– Igen, anya, összepakoltam.

Gondolom, nem tűnök túl hihetőnek, mert anya leteszi a kést, és kimegy a mosókonyhába. Két másodperccel később már hallom is, ahogy szólít.

– Lizzie! Nem azt mondtad, hogy összepakoltál?

Uhh!

Leccsapom a pohár vizet, és utána megyek.

– De igen! – kiáltom, és a gondosan felhalmozott könyvekre és tanszerekre mutatok.

– És ez mit keres itt?

Követem a vonalat, ahová anyám mutatóujja vezet, a válltáskáig, ami az én akasztóm melletti kampón lóg.

– Mi mit keres és hol?

– A táskád Rachel akasztóján van – mondja anyám. – Tudod, hogy mennyire utálta ezt!

– Na és?

– Mi az, hogy na és? Vedd le onnan!

– Miért?

– Hogy miért? – Arcizmai megfeszülnek, a szeme kidülled. – Hogy miért? Jól tudod, hogy miért! Vedd le onnan!

– De... Tudod mit? Rendben! – Átnyúlok anyám előtt, és puffogva áteszem az én részemre a táskát. – Tessék! Most boldog vagy?

Anya összeszorítja a száját. Bár sértő megjegyzését visszatartja, tisztán látom a dühöt a szemében.

– Több eszed is lehetne! – Csak ennyit mond, majd sarkon fordul. – Takarítsd le magadról a kutyaszőrt! Ebben a házban nem tartunk háziállatot!

A dühödt szavak csak úgy gyülekeznek a nyelvem hegyén, hogy visszavágjak, eltömítik a torkomat, és megtöltik a fejemet. Anyyira

össze kell szorítanom a fogaimat, hogy belesajdul az állkapcsom, mert ha nem teszem, a szavak kitérnek a számból. Csúnya szavak. Olyanok, amiket ha kimondok, érzéketlennek, önzőnek és irigynek tűnnek.

Talán ez mind igaz is rám valóban. Talán igaz. Ugyanakkor én vagyok az, aki még mindig életben van, nem kéne, hogy ez számítson valamit?

Istenem, annyira várom már, hogy leérettségizzek! Alig várom, hogy elhagyhassam ezt a házat, hogy végre kiszabaduljak ebből az átkozott, kibaszott börtönből!

Letépem magamról az ingemet. Egyik gombja leszakad, és csilingelve a kőre esik. Magamban átkozódom. Most könyöröghetek anyának, hogy még ma este varrja vissza, mert csak ez az egy ingem van, amit munkára használok. Amúgy meg, cseszse meg! Kit érdekel? Mit számít, hogy van-e tiszta ingem? A fagyizó vásárlói legfeljebb nem néznek oda, ha ezt a néhány kutyaszőrt és csokoládéfoltot kifogásolják.

Belegyömöszölöm a koszos ingemet a mosókonyha mosdókagylójába, majd a biztonság kedvéért levetem a nadrágomat is. Bugyiban visszaballagok a konyhába.

Anya mély torokhangon, helytelenítően felmordul.

Ahogy megindulok felfelé a lépcsőn, megakad a pillantásom egy, a pulton lévő fehér borítékkötegen. A rajtuk lévő kézírás ismerősnek tűnik.

– Azok mik? – teszem fel a kérdést nyugtalanul.

– Az egyetemi jelentkezéseid – feleli anyám érzelemmentes hangon.

Rémület lesz úrrá rajtam, és az egész testem ledermed. A gyomrom összerándul, ahogy a borítékokat nézem, rajtuk a kézírást és a

feladó címét. Mit keresnek ezek itt? Oदारohanok, és elkezdem átlapozni azokat. USC, Miami Egyetem, San Diego-i Egyetem, Bethune-Cookman Egyetem.

Érzelmeim gátja, amit olyan nehézkesen tudtam fenntartani, most áttört. Kezemmel a borítékokra csapok.

– Miért vannak ezek nálad? – követelőzőm. – Én beletettem őket a postaládába!

– Én pedig kivettem őket – feleli anyám, tekintetét még mindig az előtte lévő répákra szegezve.

– Miért? Miért tettél ilyet? – Érzem, ahogy elerednek a könnyeim. Mindig ez történik, ha dühös vagy szomorú vagyok.

– Ugyan miért jelentkeznél ezekre a helyekre? Úgysem mész egyikre sem – mondja, és a hagymáért nyúl.

Kezemet a csuklójára teszem.

– Hogy érted, hogy úgysem megyek ezekre az egyetemekre?

Anyám lelöki kezemet az övéről, a tekintetünk összetalálkozik. Szeméből gőgös hidegség árad.

– Mi fizetjük az iskoládat, ami azt jelenti, hogy oda még, ahova mi mondjuk, ami pedig a Darling Főiskola. Nem kell jelentkezési lapok után kajtatnod, mert mi már kitöltöttük a tiédet a Darlingban. Október környékén kell megkapnod az értesítést arról, hogy bejutottál.

A Darling egyike azoknak az online főiskoláknak, ahol megveheted a diplomádat. Nem is igazi iskola. Senki sem vesz komolyan egy darlingi diplomát. Amikor a nyár folyamán azt mondták a szüleim, hogy azt akarják, hogy oda menjek, azt hittem, hogy csak viccelnek.

Tátva marad a szám.

– A Darling? De hiszen az nem is igazi főiskola. Az egy...

Anyám felemeli a kezében lévő kést a levegőbe.

– A téma lezárva, Elizabeth!

– De...

– A téma lezárva, Elizabeth! – ismétli. – A te érdekedben teszszük ezt.

Tátott szájjal rámeredek.

– Még hogy ebbe az iskolába járatni engem az én érdekem! A darlingi diploma még annyit sem ér, mint a papír, amire nyomtatják!

– Nincs is szükséged diplomára – mondja anyám. – Apád bar-kácsboltjában fogsz dolgozni, amikor pedig ő nyugdíjba megy, te veszed át tőle az üzletet.

Borzongás fut végig a gerincemen. Te jó ég! Ezek örökre itt fognak engem tartani! Soha nem fognak elengedni!

A szabadságról szótt álmaim úgy illantak el, ahogy a gyertya lángja alszik el egy suhintástól.

Megindul a szavaim árja. Nem szándékosan engedek utat nekik, de a gát átszakad.

– Anya, Rachel halott! Három éve! Nem az akadályozza meg őt, hogy hazajöjjön, hogy a táskám az ő akasztóján lóg. Az sem akadályozná meg, hogy életre keljen, ha lenne egy kutyám! Rachel halott! Halott! – kiáltom.

Csattanás.

Nem vettem észre anyám kezét. Az ütés az arcomon landol. Jeggyűrűje a számat súrolja. Annyira meglepődöm, hogy hirtelen elhallgatok, és persze ez az, amit anyám el akart érni.

A szeme tágra nyílik. Farkaszemet nézünk, miközben mindketten zihálva kapkodjuk a levegőt.

Én török meg először; sírva fakadok, és kirohanok a konyhából. Hiába halott Rachel, a szelleme előbb ebben a házban, mint én magam.

2

—É^N NEM AKAROK MENNI. – Scarlett határozottsága nem enyhül. A benzinkút előtt állunk, már vagy húsz perce a terveinken vitatkozunk, de barátnőm nem enged.

Én sem. Arcom még mindig lüktet anyám korábbi pofonjától.

A lányok, akik meghívtak minket a partira, egy fekete, nyitott tetejű dzsip oldalának támaszkodnak. Erősen kifestett arcukat bosszús kifejezés torzítja el. A vezetőülésen ülő sötét hajú srác is türelmetlennek látszik. Csoda, hogy egyáltalán még mindig várnak ránk. Hiszen nem is ismernek minket. A meghívás annak az öt másodperces, chipses polc melletti beszélgetésnek köszönhető, amikor azt mondtam a szőke lánynak, hogy tetszik az inge.

– Rendben. Akkor ne gyere! – mondom Scarlettnek.

Pillantását eltölti a megkönnyebbülés.

– Huh, oké. Akkor tehát nem megyünk?

– Nem, te nem jössz. – Felemelem az állam és hozzáteszem: – Én igen.

– Lizzie...

– Beth! – csattanok fel élesen.

Nem kerüli el a figyelmemet barátnőm szemében az ingerült vil-
lanás.

– Beth – helyesbít Scarlett, és olyan vontatottan ejti ki ezt az egy
szótágot, mintha kellemetlen lenne neki a kiejtése.

Ahogy a szüleimnek, úgy legjobb barátnőmnek is nehezebbre esik
hozzászoknia az új nevemhez. Scarlett szerint a Lizzie név egyáltalán
nem gyerekes hangzású. „Az sokkal inkább gyerekes, hogy miután
egész életedet Lizzie-ként élted, most egyszeriben más nevet válasz-
tasz magadnak.” Ez volt a reakciója, amikor nyár elején bejelentet-
tem, hogy mostantól Beth leszek. Persze, hogy ez volt a válasza, hi-
szen az ő neve olyan menő. Ugyan ki akarná lecserélni a Scarlettet?

– Még csak nem is ismered ezeket a lányokat! – hívja fel a tény-
re a figyelmemet.

Ismét megrántom a vállam.

– Majd megismerem őket.

– Beth – könyörög Scarlett. – Ne csináld már!

– Scar, kérlek! – felelem hasonló hangsúllyal. – Szükségem van
erre a kiruccanásra. Azok után, ami ma történt, nem akarok mást,
csak jól érezni magam, és hogy ne kelljen semmi másra gondolnom.

Scarlett vonásai meglágyulnak. Mindent tud a pofonról és a szüle-
im árulásáról a jelentkezési lapokkal kapcsolatban. Csak erről tudok
beszélni azóta, hogy megérkeztem hozzájuk. Gondolom, ezért java-
solta, hogy menjünk el, és kocsikázzunk egy kicsit. Belefáradt már
abba, hogy ezt hallgassa.

– Én tényleg nem akarok menni – mondja őszintén –, de azt sem
akarom, hogy te egyedül menj.

– Minden rendben lesz – nyugtatom. – Elmegyek néhány órá-
ra, körülnézek, aztán visszamegyek hozzátok, és ehetünk jégkrémet
egész éjjel.

Scarlett az égre emeli a tekintetét.

– Megeheted az összes jégkrémet, én szigorú diétán vagyok hétfőig. Dögösen akarok kinézni az utolsó középiskolai évem első napján.

Hangos dudaszó hallatszik a várakozó dzsip felől.

– Hé! Mi lesz már? – kiáltja el magát a sofőr.

– Később találkozunk, Scar! – hadarom. – Hagyd nyitva nekem a hátsó ajtót, rendben? – Aztán mielőtt még Scarlett tiltakozhatna, odaszaladok az autóhoz.

– Jövök már! – szólok oda a lányoknak, mert ha nem teszek valamit, ami ellenkezik a szüleim által előírt rutinnal, fel fogok robbanni. Nem marad belőlem semmi más, csak apró darabkák. Ebben a percben pontosan így érzem magam: mintha a szüleim ragasztottak volna össze apró darabkákból.

– Na, épp ideje volt már – morogja az egyik lány, míg a másik nagy rózsaszín buborékot fúj a rágójából.

– Beth! – kiált Scarlett.

Visszanézek a vállam felett.

– Meggondoltad magad?

Megrázza a fejét.

– Vigyázz magadra!

– Úgy lesz! – felelem, ahogy bemászok a hátsó ülésre, a szőke lány mellé. A másik lány behuppan az első ülésre, és valamit a sofőr fülébe súg. Én oldalra hajolok, és kiszólok Scarlettnek.

– Ha a szüleim telefonálnak, mondd azt nekik, hogy alszom. Pár óra, és ott leszek nálad. Ígérem!

Felé fújok egy pusztit, ő pedig egy szívdobbanásnyi hezitálás után úgy tesz, mintha elkapná, majd az arcára teszi azt. Scarlett elindul az autója felé, a dzsip kormányja mögött ülő fiú pedig felbőgöti a motort, és kilövünk a benzinkút parkolójából.

Miközben a szél a hajam alá kúszik és meglibbenti azt, én számba veszem mindazokat a bűnöket, amiket épp most követtem el.

Elfogadtam egy meghívást egy buliba olyan srácoktól, akiket nem ismerek.

Buliba megyek a szomszéd városba, egy olyan környékre, ami nem éppen az a fehér kerítéses, előkertes-almafás hely, mint amilyen az én biztonságos, cuki kis szülővárosom.

Beszálltam egy autóba ismeretlenek mellé. Minden bizonnyal ez a legnagyobb vétek mind közül. Ha a szüleim rájönnek, valószínűleg kolostorba küldenek.

De ezt kapjátok ki!

Mindez engem kurvára nem érdekel!

A szüleim már amúgy is bejelentették, hogy a főiskolai éveket velük fogom tölteni. Ezzel köztünk kitört a háború.

Úgy érzem, a saját életem csapdájába estem, ahol a szüleim szabályai, paranoiája és félelmei mázsás súlyként nehezednek rám. Tizenhét éves vagyok. A középiskola utolsó éve kellemes izgalommal kéne, hogy eltöltjön. Az lenne a normális, ha barátok vennének körbe, helyes srácokkal randiznék, és élném az életem. Azt mondják, hogy ez az élet legjava, hogy ettől jobb sosem lesz már, ami számomra lehangoló, mert ha ezek a legjobb éveim, akkor milyen lehet később?

– Amúgy hogy hívnak? – kérdezi a szőke lány.

– Bethnek, és téged?

– Ashleigh-nek, de hívj csak Ashnek! – Az első ülésre mutat. – Ők pedig Kylie és Max. Mindannyian a Lexington Középiskolába járnak. Ez lesz az első évünk.

– Én a Darlingban leszek végzős – mondom.

Enyhén gúnyos mosoly suhan át vörösre rúzosott ajkain.

– Aha. Szóval te egy darlingi csaj vagy.

Rosszulesik a burkolt célzás.

– Tudod, nem mindenki gazdag, aki Darlingban lakik. – Ezzel nem is hazudok. Az én családom messze nem olyan jómódú, mint sok másik a városban. De a középosztálybeliek által lakott kertvárosi környék, ahol élünk, valóban biztonságos és csendes hely.

A buli, ahova tartunk, Lexington Heightsban van – más szóval Lexben, ahogy a helyiek mondják –, a munkásosztálybeliek lakta környéken, ahol a házak kisebbek, az emberek szegényebbek, a fiatalok pedig balhésabbak. Darlingban a kábítószeresek közül a kokain és az extasy a menő a hasissal együtt. Lexben nagyobb az esély arra, hogy amfetaminnal környékeznek meg.

A szüleim teljesen kiakadnának, ha megtudnák, hogy itt vagyok. Scarlett majdnem pánikrohamot kapott, amikor ma este meg kellett állnunk tankolni Lexingtonban.

– Na és mit csináltak Lexben szombat este? – teszi fel Kylie a kérdést, hátrafordulva az első ülésben. – Valami potya bulimeghívásra vadásztatok?

Vállat vonok.

– Csak egy kicsit szórakozni akartam, mielőtt elkezdődik a sulis. Max hangosan felrikkant.

– Szívemből szólsz, csajszi! Mi is a neved, szórakozós lány?

– Beth – ismétlem.

– Beth. – Egy kézzel vezet, a másikat pedig hátranyújtja felém. – Adj egy ötöst, Bethie! Itt az idő, hogy belescapjunk a lecsóba!

Ügyetlenül a tenyerébe csapok, és eleresztek egy mosolyt. Hirtelesen nagyon rosszul kezdem érezni magam, amiért lekoptattam Scarlettet, de elfojtom magamban a büntudatot, amíg az elég mélyre nem kerül, és feledésbe nem merül. Mindemellet pedig végül neki

sem volt gondja azzal, hogy én eljövök, habár nem hiszem, hogy teljesen megértette azt, miért kellett eljőnnöm. Scar szülei jó fejek. Lazák és nagyon viccesek, és annyi szabadságot adnak neki, hogy ő szinte nem is tudja, mihez kezdjen velem.

Értem én. Tényleg, teljesen megérttem. Komolyan. Anya és apa elvesztették a lányukat. Én meg a testvéreimet. Mindannyian szeretjük Rachelt, és mindannyiunknak hiányzik, nekem a legjobban. De a nővérem balesete nem volt más, mint egy baleset. A felelős pedig megkapta a büntetését. Mi többet kívánhatnánk? Rachel sosem fog visszatérni, az élet nem így működik. De igazságot szolgáltatott az ügyében, már amennyire ez lehetséges.

Én pedig még mindig életben vagyok. Élek, és élni is akarok!

Hát olyan borzasztó kívánság ez?

– Megérkeztünk! – jelenti be Ashleigh.

Max leparkol az utcán egy fehér faborítású, keskeny házzal szemben, aminek gondozatlan előkertjében tinédzserok hemzsegték. Sörösdobozokat és füves cigiket adtak körbe egymásnak ott a szabadban, mintha senkit sem érdekelne, ha arra vetődne egy rendőrautó.

– Kie ez a ház? – kérdezem.

– Jacké – feleli Ash, de figyelme máris elkalandozik, és vadul ineteget néhány lánynak.

– A szülei itthon vannak?

Kylie felhorkan.

– Ööö... Nincsenek.

Hát jól van.

Kikászálódunk a dzsipből, és utat törünk magunknak a tömegben át az ajtó felé. Amint belépünk a házba, Kylie és Max eltűnnek. Ashleigh mellettem marad.

– Kerítsünk valami innivalót! – mondja.

Alig hallom őt a fülsiketítő hiphop zenétől, amitől szinte rázkódnak a ház falai. Tele van a ház bulizókkal, a levegőben pedig parfüm, dezodor és izzadságszag keveredik az állott sörszaggal. Nem az én stílusom ez a hely, de a basszus nagyon atom, és a srácok elég barátságosnak tűnnek. Félig arra számítottam, hogy verekedéseket és egymást a falhoz passzírozó párokat látok majd, de az emberek többnyire csak táncolnak, isznak, és igen hangos párbeszédet folytatnak.

Ash behúz magával egy apró konyhába, aminek a pultja linóleummal, fala pedig divatjamúlt tapétával van borítva. Vagy fél tucat fiú álldogál a nyitott szűnyoghálós ajtóban, és egy füves cigin osztoznak.

– Harley! – kiáltja el magát Ash, majd előreveti magát, és egy srác nyakába ugrik, aki erre kiválik a fiúk közül. – Te jó ég! Mikor jöttél vissza?

A magas fiú felemeli őt, és egy nagy cuppanós csókot nyom a lány szájára. Szerintem Harley be van tépve, mert elég üveges a tekintete. Bénán nekidőlök a konyhapultnak, és úgy teszek, mintha én is ide tartoznék. Pont ezt akartam, gondolom magamban. Egy nagy buliba menni, amitől a szüleim, ha tudnának róla, idegbajt kapnának.

– Tegnap késő éjjel – feleli Harley. – Chicagóban megálltunk vacsorázni, aztán egyben levezettünk ideig. Marcus azt mondta, hogy ő inkább vezet egész éjjel, mint hogy pénzt adjon ki egy motelre.

– Reggel azonnal fel kellett volna hívnod! – nyafogott Ash.

Harley egyik karjával átkarolja a lányt. Vajon ő a pasija? Ash még nem mutatott be minket egymásnak, szóval gőzöm sincs, mi a felállítás.

– Mindössze egy órája ébredtem – nevet Harley. – Máskülönbén már hívtalak volna. – A szemé összeszűkül. – Láttad már Lamart?

– Nem, de nem is tervezem.

– Tonya mondta, hogy látta Lamart és Kellyt együtt tegnap este a játékteremben.

– Remek! Alig várom már, hogy Lamar kidobja azt az alkesz ribancot, ahogy Alex is tette.

Harley, Marcus, Tonya, Kelly, Lamar, Alex.

Egyáltalán kik ezek az emberek? Itt állok a pultnál, és egyre kényelmetlenebbül érzem magam, ahogy Ashleigh és a pasija vagy ki dobálózna mindenféle nevekkal.

Körülnézek a konyhában. Ash és Harley még mindig beszélgetnek, illetve inkább vitatkoznak a barátaikkal kapcsolatban. Tök mindegy. Nem azért jöttem ide, hogy pletykákat hallgassak. Elegem van már abból, hogy csak úgy hagyjam, hogy irányítsanak. Az elmúlt három évben azt tettem, amit mondtak, azokat a fakultációkat választottam, amiket ajánlottak, azon a helyen dolgoztam, amit a szüleim leszerveztek nekem.

Mindezek után mi a jutalmam?

További négy évet csaptak hozzá a büntetésemhez. A cellám ajtaja még azelőtt rám záródott, mielőtt még esélyem lett volna arra, hogy kitegyem belőle a lábam.

Rápillantok a sörösrekeszre. Leihatnám magam, de az túl egyszerű lenne. Betéphetnék, az viszont túl veszélyes. Tennem kell valami mást, valamit a berúgás és a beszívás között, amitől jól érezhetem magam, ugyanakkor felhúzhatom vele a szüleimet.

Egy villanás felkelti az érdeklődésemet, mire elfordulok és egy szuper jóképű srácot látok, aki megáll, és nekidől a konyha ajtófélfájának. Olyan sötétkék szeme van, amelyet még sosem láttam. Hihetetlenül szép. A bal szemöldökében van egy kis hiány. Innen úgy tűnik, mintha sebhely lenne, vagy mint egy szemöldökszedési ballépés, bár nem olyan típusnak tűnik, mint aki ilyesmit csinálna.

Állkapcsát sötétszőke szakáll borítja, amitől idősebbnek tűnik a többi itt lévő srácnál. A konyhában állomásozó fiúknak, beleértve Harley-t is, semmi arcszörzetük sincs. És egyikük sincs olyan magas, mint a Kékszemű, sem olyan izmos és vonzó.

Ő az! Erre van szükségem! Egy rossz fiúra, aki rossz útra térít majd engem.

Egyszerre minden porcikámban érzem, milyen hatalmam van. Na, ez mindennél jobban feldühítené a szüleimet. Minden fiatal iszik, na de összejönni egy vadidegennel? Ettől az én tökéletesen kulturált anyukám kitérne a hitéből.

Gondolatban vidáman összedörzsölöm a tenyeremet, és nekikezdek a cselszövésnek. A srác nem keresi a tekintetemet, viszont senki mást sem figyel – sem fiút, sem lányt. Nem tűnik zárkózott típusnak, mégis érzékelhető távolság van közte és a többiek között. Mintha félnének közeledni hozzám. Az aurája vagányságot és összeszedettséget tükröz.

Épp azokat a tulajdonságokat, amik belőlem hiányoznak.

Lepillantok a szakadt, szűk farmeremre és a szexi citromsárga nyakba akasztós trikómra, meggyőződök róla, hogy a sliccem fel van húzva, és hogy a mellemet kellőképpen takarja a felsőm. Nem én vagyok a legjobb csaj ebben a buliban, ő viszont egyedül van, ahogy én is.

Mindemellett, ha nemet mond, akkor mi van? Soha többé nem fogom látni. Egyébként is, a ma esti kiruccanás lényege épp az, hogy valami olyat csináljak, amit normális esetben sosem tennék. Hogy megízleljem a valódi életet.

– Ki a barátnőd?

Harley hangjára összerezzenek. Végre feltűnt neki, hogy itt vagyok.

– Helló! – szólalok meg, és tekintetemet elfordítom a Kékszeműről, hogy Harley-ra mosolyogjak. – Beth vagyok.

– Én meg Harley. – Elengedi Ashleigh-t, és odalép hozzám, hogy megöleljen. Úgy tűnik, hogy Harley olyan ölelgetős típus. – Örülök, hogy megismerhetlek! Nem akarsz beszívni?

– Ööö, talán később – felelem hűvösen, közben abban reménykedek, hogy nem veszi észre arcomon a pír, és nem jön rá, hogy még soha nem szívtam füvet ezelőtt.

– Oké, akkor majd később – ért egyet Ash a legnagyobb megkönnyebbülésemre. – Menjünk táncolni! – mondja, azzal a másik oldalamra lép, és belém karol.

Táncolni? Lopva az ajtó felé pillantok, s ekkor veszem észre, hogy a Kékszemű eltűnt onnan. Csalódottság söpör keresztül rajtam. Vajon hova mehetett? Esetleg ő is a táncparkett felé vette az irányt...? Hát, nem. Nem olyan srácnak tűnik, aki technozenére „rázná a segét”. Annál ő komolyabbnak látszik. A legtöbb fiú amúgy sem táncol. Azt hiszik, hogy ők sokkal menőbbek annál.

– Gyerünk! – mondja Ash, és megragadja a karom.

A Kékszeműt félreteszem egy időre. Táncolok egyet Ashsel, aztán majd újból előkerítem. Hagyom, hogy újdonsült barátnőm a napaliba cibáljon, ahol a zene hangosabb, a levegő pedig még forróbb. Izzadni kezdek, de nincs ezzel semmi gond, mivel mindenki más is izzad. Ash nekikoccantja a fenekét a csípőmnek, mire nevetésben törünk ki, majd hajunkat körbelibbentve táncolunk kifulladásig.

Pontosan *ezt* akartam ma este. Szórakozni, fiatalnak érezni magam, és nem gondolni arra, hogy az életem egy vicc. Nincs is életem. Nem mehetek bulikba, csak a barátaimhoz, oda is csak akkor, ha a szüleik otthon vannak. A ma esti kocsikázás Scarlett-tel is tiltólistán van. Scar ősei is tisztában voltak ezzel – a szüleim mindig kínosan nyilvánvalóvá tették a barátaim szülei számára a rám vonatkozó szabályokat. Szerintem Scar anyukája sajnál is engem. Amikor Scar

és én ma kocsikázni indultunk, Mrs. Holmes úgy tett, mintha nem vette volna észre, amiért imádom őt.

Ahogy ezt is imádom. A zenét, a hangzavart, ezt a szobányi ismeretlent, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy én ki vagyok. Senki sem tud Rachelről. Senki sem érez szánalmat irántam. Senkit sem érdeklek.

Hátradobom a hajam, aztán megint összekocintjuk a csípőnket Ashsel. Aztán két lépés között összeakad a lábam, amikor ismét megpillantom a Kékszeműt.

Ez a sors keze! Nekünk ma este találkozoznunk kellett!

Odasétál az L alakú kanapéhoz, és lehajol, hogy mondjon valamit egy zömök, piros pólót viselő fiúnak. A haja hosszabb, mint azt eddig gondoltam, fürtjei a füle alá érnek, és homlokába omlanak. Sötétszőke hajának árnyalata majdnem megegyezik az enyémmel.

Megragadom Ash karját.

– Ki az ott?

– Mi? – kiabálja túl Ash a zenét.

Közelebb hajolok a füléhez.

– Ki az ott? – ismétlem hangosabban. – A srác a kanapénál!

Ash összeráncolja a homlokát.

– Melyik?

Visszanézek, és elnyomok magamban egy morgást. Már megint eltűnt! Mi a franc folyik itt? Ez a srác hol feltűnik, hol eltűnik, akár egy ninja! Ezúttal nem hagyhatom, hogy felszívódjon!

– Pisilnem kell! – mondom Ashleigh-nek.

A lány bólint, majd elfordul, és tovább táncol valaki mással. Utat török magamnak ki a tömegből. A Kékszemű visszatért, most a konyha ajtófélfájának támaszkodik.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mélyet lélegzek, majd erőt veszek magamon, és megyek tovább. Még soha nem szólítottam le egy fiút sem. Ez katasztrofális lesz!

Kiszúrok egy sor felespoharat az asztalon. Felkapok egyet, majd egy húzásra legurítom. Az erős ital végigperzseli a torkomat. Keze-
met gyorsan a szám elé kapom, hogy elfedjem a feltörő köhögést. A tekintetem találkozik a Kékszeműével.

Olyan bátorsággal, amiről fogalmam sem volt, hogy megvan ben-
nem, felkapok még két poharat, és odamegyek hozzá.

– Úgy nézel ki, mint akire ráférne egy ital – mondom, és odanyúj-
tom neki az egyik poharat.

A Kékszemű elveszi az italt.

– Te pedig úgy nézel ki, mint aki az előbb gurította le élete első
felesét.

Hála az égnek, hogy ilyen sötét van, így senki sem látja, ahogy el-
pirulok.

– Áh, ittam én már korábban is, még fénykoromban – hazudom.

– Ühümm – hümmög, mielőtt szájához emeli a poharat. Egy hú-
zásra legurítja az italt, majd az üres poharat farmerja első zsebébe
dugja. Tekintetem lefelé kalandozik, követve a mozdulatát, majd új-
ból felkapom és meglátom, ahogy elképedve néz rám.

– Tudod, hogy ki vagyok? – kérdezi.

Nyelvem végigsiklik az ajkamon, és azon töröm a fejem, hogy mit
is mondjak. Talán híres? Nem akarok bénának tűnni.

– Persze hogy tudom – vonom meg a vállam olyan hanyagul,
ahogy csak tudom. – Ahogy itt mindenki más is, nem?

Egy pillanatra elkomorodik.

– Ja, valószínűleg. De te mégis idejöttél hozzám, beszélgetsz ve-
lem, és italt hoztál – pöccinti meg a felespoharamat.